

PÚTNIK

Božieho milosrdenstva

farnosti Božského Srdca Ježišovho
Partizánske-mesto

X. ročník
číslo 2/2012

Šírime za
dobrovoľný príspevok

Boh lieči všetky vaše slabosti.

sv. Augustín

Pútnik Božieho milosrdenstva

Z obsahu...

Úvodník

O darčekom, dare a šťastí

strana 3

Týka sa nás

Chorý som bol ...!

strana 4-5

Zaujalo nás

„Pevný bod“ - Boh

strana 6

Pohľad späť

strana 7

Zamyšlenie

Náboženská výchova ako kritérium pri zápise do školy?

strana 8-9

Boli sme pri tom

Koledovanie pre Dobrú novinu

strana 10

Spomíname

Narodili sa pre nebo

strana 11

Zaujalo nás

Ján Pavol II. bol svätcom od A po Zet

strana 12-13

Farská kronika

od 27.11.2011 do 23.1.2012

Do nášho cirkevného spoločenstva sa sviatosťou

krstu začlenili:

Amy Barbora Unterfrancová
Štefan Radoslav Škríp
Adam Bartoš
Peter Klimant
Filip Takáč
Ľudovít Burza
Aurélia Kunochová
Sára Pauerová
Lenka Molnárová

S nádejou na večný život sme odprevadili:

Mária Galková, 84 r.
Anna Obertová, 92 r.
Vojtech Halámek, 67 r.
Mária Mosná, 58 r.
Margita Komžíková, 81 r.
Alojz Ilavský, 63 r.
Mária Bánovská, 64 r.
Ľudovít Kosír, 60 r.
Ľudmila Kopernická, 80 r.
Rudolf Virág, 67 r.
Augustína Čunderlíková, 84 r.
Ján Šaraj, 73 r.

Popolcová streda

Popolcovou stredou sa v Cirkvi začína pôstne obdobie. Je to obdobie štyridsaťdňového **pokánia**, v ktorom majú veriaci zvláštnu príležitosť zintenzívniť svoj duchovný život, vykročiť na cestu osobnej obnovy a pripraviť sa na slávenie najväčších kresťanských sviatkov - Veľkej noci. Počas liturgie na

Popolcovú stredu sa vykonáva obrad posypania hlavy popolom. Je sprevádzaný slovami: „**Pamätaj, že si obrátiš.**“ Tieto slová nám nestálosť terajšieho zemi iba pútnikmi,

ktorých vlasť je v nebesiach. Tento popol sa pripravuje z posvätených ratolestí z Kvetnej nedele predchádzajúceho roku. Katechizmus Katolíckej cirkvi nám pripomína, že bez skutočného a úprimného obrátenia srdca je telesný pôst iba prázdny gestom. Naopak, **vnútorné obrátenie nás má priviesť k tomu, aby sme zaujali taký vnútorný postoj, ktorý sa vyjadruje aj cez vonkajšie skutky pokánia. Popolcová streda je dňom prísneho pôstu.**

Liturgický kalendár

2.2.- Obetovanie Pána (Hromnice)
5.2. - 5. nedeľa v cezročnom období
12.2. - 6. nedeľa v cezročnom období
19.2. - 7. nedeľa v cezročnom období
22.2. - Popolcová streda
26.2. - 1. pôstna nedeľa

O darčekom, dare a šťastí

Poznáte tie starosti okolo darčekom, keď ste pozvaní na nejakú oslavu ... Aj keď možno nemáte problém zainvestovať, ale ten nápad! Čo by sa hodilo, aby sa oslávenec naozaj úprimne potešil a nemusel radosť len predstierať? Keď sa už zdá, že je všetko zvládnuté, vyskočí ďalší „problémik“ - zabaliť, ale na to nemáte čas, tak ideálna by bola darčeková taška - už nie vianočná, ešte nie veľkonočná, určite nie použitá - celá veda - a nakoniec dar aj tak donesiete v igelitke.

Keď som sa nedávno chystal na jednu narodeninovú oslavu, s hrôzou, resp. so starosťami som zistil, že tých nevybavených gratulácií mám viac. Nečudo, že ovešaný darčekovými taškami, mi prišli na um tieto úvahy a spomienky:

- Hoci je dôležité a podstatné to, čo je v taške, predsa aj taška (obal) môže veľa vylepšiť alebo pokaziť. Nie je hodno vzácnu vec vložiť do hocičoho, lebo by sa mohlo stať, že ju vyhodíme, mysliac si, že ide o odpad. Čím vzácnejšia vec, tým lepšia ochrana.

- Aký je rozdiel, či darujem niečo, čo vyjadruje môj vzťah k danej osobe alebo kúpim niečo na poslednú chvíľu na poslednej pumpe, alebo zháňam po dome, čo už nebudem potrebovať. Láska rozmýšľa, čo potrebuje druhý, nie čo už nepotrebujem ja.

- Keď nemáme možnosť dar odovzdať osobne a iba ho po niekom pošleme alebo niekde necháme, potrebujeme sa uistiť, či sa dostal tej správnej osobe, či darčekovú tašku nezobrali Cigáni, kolega, či sa niekde nazabudla - nie je nám to jedno, lebo v taške nie sú kalendáre z minulého roka, ale niečo hodnotné pre niekoho vzácneho, koho máme radi.

Pastorálna konštitúcia Gaudium et spes (Radosť a nádej) - azda najdôležitejší dokument II. vatikánskeho koncilu - v bode 24 hovorí: *Človek - jediný tvor na zemi, čo Boh chcel kvôli nemu samému - nemôže nájsť v plnej miere sám seba (nemôže nájsť pravé šťastie), iba ak v úprimnom sebadarovani.*

Všetko, čo Boh stvoril, bolo stvorené ako dar pre človeka. Iba jeho - korunu tvorstva, Boh stvoril pre neho samého, aby bol človek človeku darom. V starom slovenskom preklade uvedeného dokumentu je nesprávne použité v „nezištnej samožertve“. Výraz nezištný a úprimný je veľký rozdiel:

Zištý - niečo za niečo, niečo z toho chcem mať, niečo svojím dobrým skutkom sledujem (preferencie, hlasy, reklamu ...)

Nezištný - nič si nenárokujem, dávam ti to bez ohľadu na to, čo s tým darom ty urobíš.

Ak však darujem úprimne, chcem, aby dar bol prijatý. Záleží mi na tom, či dar potešil obdarovaného, alebo sa len tak tváril. Nenaplnilo by nás šťastím, keby sme vedeli, že obdarovaný s darčekovým parfémom spláchol WC.

Sebadarovanie nie je samožertva, lebo sebadarovanie má dôjsť k šťastiu, k naplneniu, k zmyslu, nie k sebazničeniu, ale k sebabudovaniu.

Z detských rokov si pamätám slogan: Radosť rozdávaním rastie. Keď som prvýkrát kupoval na

Vianoc e darčeky svojim rodičom, mal som oveľa väčšiu radosť z darov odovzdaných ako z prijatých a záležalo mi na tom, ako ich rodičia prijímú, bol som zvedavý na ich reakciu.

Nikdy nezabudnem na letné prázdniny 2006, keď sa nám podarila dovolenka mojich snov - dva týždne po Alpách na bicykli, partia, dobrodružstvo, adrenalín, realizácia dávných túžob, zážitky na celý život. Jednoducho chvíľami som si hovoril: „Ak bude takto v nebi, tak sa tam fakt teším.“ Potom sme organizovali prvý tábor pre deti a vtedy som pochopil pravdu koncilu o úprimnom sebadarovani: Šťastie, ktoré človek nachádza sebarealizáciou je slabým odvarom šťastia, ktoré nachádza žítím pre druhého. Paradoxne, tým, že nežijeme pre seba, ale pre druhých, každý podľa svojho povolania, najplnšie realizujeme aj seba.

Michal Lajcha, kaplán

„Chorý som bol ...!“ (Mt 25,36) ľudia, ktorých treba milovať

Je možné viesť život bez lásky svojich blížnych, i keď je úbohý a tvrdý. Chorí sú však ľudia, čo žijú doslovne z lásky druhých. To, ako veľmi sú odkázaní na lásku, možno porovnávať iba s deťmi: tí, čo život začínajú, podobajú sa tým, čo ho pomaly končia. Ibaže chorých je ťažšie milovať než deti; často sú rozladení, mrzutí, citliví, nároční, sebeckí. A jednako aj choroba dodáva človeku nejednu charakterovú črtu, pre ktorú je hoden lásky. Predovšetkým robí človeka opravdivým človekom; odníma mu úradný či slávnostný odev, zbavuje ho pyšného kroku a kladie každého, nech je to ktokoľvek, ako prostého človeka, čo potrebuje pomoc, na lôžko utrpenia. Choroba robí človeka jednoduchším a pokornejším.

Známemu protestantskému pastorovi, ktorý sa veľa a dlho stýkal s rodinou istého umelca, jedného dňa povedali: Teraz vás zavedieme do svätostánku našej rodiny. A zaviedli ho do izby, do ktorej ešte dovtedy nevstúpil. Ležala tam nevyliciteľne chorá dcéra pána domu, pokojne a ticho „Kde je utrpenie, tam je posvätná pôda!“ Tieto slová nemeckého básnika prežívame najskutočnejšie pri posteliach chorých, v izbách s chorými, v nemocniciach. Áno, do pravých ľudských rysov chorého sa vtláča priam božský lesk. Či chorý, ktorý tu leží ako človek bolesti, azda navonok znetvorený, takže už „nemá podoby ani krásy“ (Iz 53,2), azda aj vnútorne „smutný až na smrť“ (Mk 14,34) a Bohom opustený, nenosí na svojom tele v istom zmysle Kristove rany? Nie je obrazom ukrižovaného Bohočloveka?

Nikto nám nepovedal, či bol Kristus niekedy chorý, predsa však nech sa čokoľvek skrýva v mlčaní evanjelií, vo svojich

posledných hodinách bol Kristus naozajstným trpiteľom. Vtedy, keď v horúčke a v mukách smädu visel na kríži - „od päty po temä nič na ňom celého“ (Iz 1,6) - vtedy získal právo povedať: „Bol som chorý.“ Vtedy aj každému chorému dal právo povedať ako Pavlovi: „S Kristom som ukrižovaný.“ (Gal 2,19) „Nikto nech ma už neobťažuje, lebo ja znaky Pána Ježiša nosím na svojom tele!“ (Gal 6,17)

„Nikto nech ma už neobťažuje!“ Tým je zaiste naznačený aj prvý prejav lásky, na ktorú má chorý právo. Bolo by bezočivé zväčšovať utrpenie chorého hlučom a táraním, bezohľadnosťou a nerozumnosťou. Ak je každý nerv celej bytosti bolestivý, nemusíme sa k chorému nasilu približovať. Avšak tiež by nebolo správne, keby sme sa chorého kvôli tomu úplne stránili. Ani známi a priatelia, tým menej príbuzní ho nesmú ponechať v biede jeho choroby; musia sa k nemu priblížiť a poslúžiť mu, každý svojím spôsobom, či už slovom útechy a povzbudenia, alebo krátkou zábavou a rozptýlením myšlienok, či ošetrovaním a podaním ruky, kyticou kvetov, alebo iným radost' prinášajúcim darom.

Nedajme sa odradiť od návštevy chorého alebo rušiť pri nej všetkým, čo má chorý navonok na sebe odpudzujúce alebo mrzké. Láska svojím jemnocitom nedá chorému pocítiť, že nás jeho blízkosť stojí premáhanie sa. Nebolo to iba oduševnenie lásky, ale aj zámerný jemnocit, keď veľkí hrdinovia ako František či Alžbeta vlastnou rukou ošetrovali ošklivé vredy chorých alebo ich dokázali aj pobozkať. Ani Ježiš, vzor navštevovania chorých a lásky k nim, pretože dobre poznal dušu, nezriekol sa ľahko toho, aby sa ich dotkol; dotkol sa

chorých očí (Mt 9,29), chorých uší a chorého jazyka (Mt 7,33), vystrel ruku a dotkol sa malomocného (Mt 8,3). Ježiš a jeho učeníci vedeli, ako dobre padne chorému, keď ho nevyklúčujeme z kruhu života pre telesné neudhy, ale prehladame jeho strasti, akoby ich nebolo.

Ale ani duševné neudhy nám nesmú sprotiviť blízkosť chorého. Chorí sú neraz veľmi malomyseľní, rozorvaní v sebe a znepriatelení s okolím, mrzutí, plní žalôb a obáv, ale aj sebeckí a nároční: vtedy nie je príjemné čo len na chvíľku ich navštíviť, niečo sa o nich ešte aj starať a deň-noc ich opatrovať. Na návštevy by sme nemali pozeráť ako na niečo príjemné, ale ako na skutok milosrdenstva, pri ktorom chorého aspoň trochu zbavujeme jeho biedy a delíme sa s ním o jeho utrpenie. Chorý, ktorého utrpenie urobilo popudlivým a obralo ho o sebaovládanie, chce sa vyrozprávať - teda ho vypočujeme, nech je to pre nás akokoľvek jednotvárne, len keď sa mu tým uľaví na srdci! Požaduje raz tú, raz inú službu; preukážme mu ju, keď v nej nájde úľavu! Skrátka, prinášajme do izby chorého veselosť a pokoj, a predovšetkým nevyčerpatelnú zásobu trpezlivosti a myslíme na to, že každý dúšok vody, ktorý podáme chorému, dávame tomu, ktorý na kríži zvolal: „Žízňim!“ (Jn 19,28) Kiežby nemusel na nás pohliadať vyčítavým pohľadom, keď na sklonku tohto sveta v mene všetkých zanedbaných chorých vysloví žalobu a povie: „Chorý som bol a nenavštívili ste ma!“ (Jn 25,43)

Posolstvo Svätého Otca pápeža Benedikta XVI. k Svetovému dňu chorých, nám môže pomôcť uvedomiť si aktuálnosť našej dnešnej témy lásky k chorým. Vyvrcholením Svetového dňa chorých bolo slávenie Eucharistie v Katedrále sv. Františka

Xaverského, neúnavného misionára národov Ďalekého východu. Svätý Otec o. i. napísal:

„Pri tejto príležitosti sa chce Cirkev s osobitnou starostlivosťou skloniť k trpiacim a upriamiť pozornosť verejnosti na problémy spojené s psychickými ťažkosťami, ktoré v súčasnosti postihujú päťtinu ľudstva a predstavujú skutočnú spoločensko-medicínsku hrozbu. Keďže mám na pamäti, akú pozornosť každoročne venoval môj ctihodný predchodca Ján Pavol II. tomuto dňu, aj ja by som sa, drahí bratia a sestry, v duchu rád preniesol na oslavy Svetového dňa chorých, aby som sa zamýšľal spoločne s tými, ktorí sa nejakým

TÝKA SA NÁS

spôsobom podieľajú na situácii duševnej chorých, a vyzval cirkevné spoločenstvá, aby sa angažovali v tejto oblasti a tak svedčili o Pánovom láskavom milosrdenstve.“

Otázky na zamyslenie:

1. Aké miesto majú chorí v mojom živote?
2. Som ochotný urobiť službu milosrdenstva a lásky tým, ktorí sú na ňu odkázaní?
3. Zaujímam sa o ľudí, ktorí trpia, či už fyzicky alebo duševne?
4. Som ochotný podieľať sa na zmierňovaní bolesti a trápení chorých ľudí?

Ján Štefanec SVD
prebratá a krátené

„Pevný bod“ - Boh

Na koho sa má človek spoľahnúť? Kde môže načerpať novú silu? Práve dennodenne prežívané ťažké chvíle nás často privádzajú k podobným uvažovaniam. Smútok, strach, beznádej, osamelosť vedú k hľadaniu „pevného bodu“ - k Bohu.

Vtedy, keď prežívame blízkosť Boha, nie je náročné hovoriť o tom, ako veľmi Ho máme radi a o Jeho neopísateľnej добрote. Nezmení sa však náš postoj, ak nás podrobí nejakej skúške? Prijmeme každé trápenie bez protirečenia? Práve takýmto spôsobom skúša Boh našu lásku k Nemu. Keď Mu však budeme úplne dôverovať, pošle nám všetko, čo potrebujeme. Ak naša dôvera bude veľká, Jeho štedrosť bude bezhraničná.

Pre každého z nás ma pripravený plán, v ktorom nás skúša. Každá brázda zanechaná v našom srdci je na naše budovanie.

Možno sa to nezdá, no naše ťažkosti môžu byť nástrojom nášho budúceho šťastia. Práve tým utrpením sa dostávame bližšie k Božiemu kráľovstvu. Mnohokrát Boh nevypočuje hneď naše modlitby alebo nedostaneme to, o čo prosíme. Cítíme sa opustení, bezradní, nechápeme, ako sa môže pozerať na naše trápenie, sme úplne na dne, no Božia ruka je stále pod nami. Nezabúdajme, že láska k Bohu nás nechráni pred každou bolesťou, ale chráni v každej bolesti. Jeho cesty nie sú vždy našimi cestami. Dáva nám však vždy všetko to, čo je pre nás užitočné, naše modlitby vyslyší aj proti našim prosbám. Je normálne, že príčiny daných situácií sú pre nás obrovským tajomstvom, veď predsa Božia logika je úplne iná ako tá naša. Nenúťme Boha, aby nám splnil konkrétne veci, pretože nevieme, čo je pre nás skutočne dobré. Nebojme sa ničoho, čo je od Boha, veď On je ten posledný, ktorý by chcel, aby sme boli nešťastní. Pozná nás úplne dokonale, vie o každom našom kroku, čo nosíme v srdci, po čom najviac túžime. Prosme si od Neho to, čo nám naozaj chce dať, teda vyprosujeme si silu konať Jeho vôľu.

Nebuďme nevďační a priveľmi nároční voči

Bohu, poslať nám toho veľmi veľa, len si to neuvedomujeme a dostatočne Mu neďakujeme. Začnime aj maličkosťami a zistíme, koľko veľa milostí nám dáva.

Náš Boh je veľkorysý a milosrdný. Vždy nás privíta s otvorenou náručou. Nikdy nás neopustí, aj keby sme sa do hocičoho hrozivého zamotali, zostane s nami a posilní nás svojou prítomnosťou. Počuje každé naše volanie o pomoc. Teší sa, keď Mu venujeme i pár minút. Darujme Bohu každý deň zo svojho času aj napriek niekoľkostranovému zoznamu povinností. Z chvíľky strávenej s Ním načerpáme novú silu. Kráčajme smelo po ceste, ktorú nám Boh vydláždil. Nepochybujme o Jeho láske. Odovzdajme Mu všetky problémy bez strachu a pochybností. Za našu vernosť nás zasype takými milosťami, aké si človek ani nevie predstaviť.

Basketbalová lopta v mojich rukách má hodnotu 19 dolárov.

Basketbalová lopta v rukách Michaela Jordana má hodnotu 33 miliónov dolárov.

Záleží na tom, v čích rukách je.

Palica v mojich rukách môže poslúžiť na odohnanie divého zvierata.

Palica v rukách Mojžiša rozdelila more.

Závisí na tom, v čích rukách je.

Prak v mojich rukách ostáva detskou hračkou.

Prak v rukách Dávida bol však mocnou zbraňou.

Závisí na tom, v čích rukách je.

Pár kľincov v mojich rukách nestačí ani na búdku pre vtáčky.

Pár kľincov v rukách Ježiša Krista však znamenalo spásu pre svet.

Závisí na tom, v čích rukách sú.

Všetko závisí od toho, v čích rukách to je.

Tak vložme svoje starosti, obavy, sny, rodiny a vzťahy do Božích rúk - veď závisí na tom, v čích rukách sú.

Veronika

Pohľad späť

Každý z nás má za sebou nejakú minulosť - toľko zranení, prešľapov, toľko bolesti. Ako to môže ľudské srdce všetko zniesť? A predsa mnohí zvládajú väčšie veci ako my. Ich tajomstvo spočíva vo vďačnosti. Raz jeden kňaz povedal, že sa netreba ľutovať, ale ďakovať. Môžeš sa obzrieť do svojho života a nájsť v ňom chvíle, kedy ťa Boh ochránil? Som presvedčená, že ich je veľa. Môžeme ďakovať predovšetkým za tých, ktorí nás milujú. Ak máme takých ľudí okolo seba, máme obrovský dôvod byť šťastní.

Myslím však, že sú chvíle v našom živote, kedy naše srdce nie je pripravené a schopné ďakovať hneď. Môžeme si byť vedomí, že Boh nám tisíckrát pomohol, ba až zázračne zachránil, ale naša bolesť je niekedy taká veľká, že úplne pohltí naše srdce. Potrebujeme si dopriať čas aj na smútenie. Netrápme sa a nevyčítajme si, že nevieme ďakovať hneď. Aj utrpenie má miesto v živote človeka. Niekedy jednoducho potrebujeme smútiť.

Avšak je dôležité, aby sme v trápení neustrnuli, a by sme navzdory utrženým ranám dokázali vstať. Ktosi povedal, že iba ten, kto narobil v živote toľko zmätkov, dokáže pochopiť hĺbku Božieho milosrdenstva. Možno v tom je naša nádej - naučiť sa vnímať naše rany, dokonca naše hriechy ako to najväčšie Božie požehnanie. Naše jazvy sú našou silou. Možno nás trápenie privedie bližšie k Bohu, možno s pohľadom na našu biedu nás naučí milosrdnosti a pokore voči iným, alebo to Boh myslel jednoducho ako skúšku.

S naším utrpením je to ako v nasledujúcom príklade: Botanici sa rozhodli urobiť zaujímavý pokus s mimózou. Pripevnili k mladšej rastlinke také ťažké závažie, že sa ohla k zemi. Na nasledujúci deň ich čakalo prekvapenie -

rastlinku našli vzpriamenú i s bremenom. Rozhodli sa v pokuse pokračovať. Deň po dni - pomaličky a opatrne záťaž zvyšovali. Rastlinka však naďalej statočne zápasila so svojim bremenom. Pomaličky rástla a silnela. Až raz jedného dňa zakvitla, jej kvety boli oveľa krajšie a väčšie než kvety ostatných rastliniek, ktoré rástli v pokoji a bez záťaže.

Boží zámer nikdy dokonale nepochopíme, ale čo viem určite - Boh chce, aby sme odpustili. Odpustili nielen druhým, ale predovšetkým sebe. Boh nám už odpustil, to len my sme k sebe oveľa viac nároční, neustále si vyčítame naše

ZAUJALO NÁS

nedokonalosti. Raz som čítala, že Boha netrápia naše hriechy, ale to, že nedôverujeme v Jeho lásku a odpustenie. Nepoznám návod na to, ako si odpustiť, ale možno keď zmeníme pohľad na naše pády a nájdeme v nich požehnanie, práve tu začína cesta k odpusteniu.

Napriek našim zlyhaniam nám Boh dáva do rúk veľké milosti, chce nám tým povedať: „Verím ti, nezúfaj, nevzdávaj sa.“ A tak, keď nám verí Boh, naberme odvahu dôverovať aj my sebe. Každý život, i ten, ktorý sa ostatným ľuďom zdá najmenej významný, má v Božích očiach večnú a nekonečnú hodnotu.

Mária

Náboženská výchova ako kritérium pri zápise do školy?

ZAMYSLÉNIE

Hoci už prežívame fašiangové obdobie, rada sa vrátim v spomienkach k zážitku z vrcholiaceho adventu. V areáli sídliskového kostola veľkého mesta som bola svedkom stretnutia kňaza - farára s maličkými škôlkarmi, ktorí mali namierené so svojimi učiteľkami do kostola. Po zahliadnutí kňaza väčšina z nich sa mu rozbehla v ústrety adresujúc mu svoje pozdravy, na ktoré si niektorí vzápätí aj sami odpovedali a vysvetľovali mu cieľ svojej vychádzky - nájsť v kostole schránku, kde vhodia pre Ježiška list, ktorý spoločne napísali. Bol to roztomilý dialóg prebiehajúci z jednej strany v „dadaizme“, do ktorého ako tlmočníčka vstupovala učiteľka - rehoľná sestra. Najkrajší na tom stretnutí bol viditeľne prežívaný vzťah zhruba trojročných špuntov k svojmu farárovi. Ten aj pre nezainteresovaného človeka nebol pre nich cudzou osobou, ale javil sa ako súčasť ich života. Jeden z pozitívnych dopadov fungovania cirkevných materských škôl! Tým ďalším, podstatným je skutočnosť, že deti už od útleho veku zažívajú duchovnú formáciu aj v spoločenstve svojich rovesníkov, takže nepociťujú žiadny rozpor, napätie s tým, čo prežívajú v rodine. Naopak, jedno napomáha druhému, jedno druhé podporuje!

Ak takéto vzájomné prelínanie vo výchove pokračuje aj na vyšších stupňoch vzdelávania, je to len výhoda. Môže pozitívne prispievať k celkovému rozvoju osobnosti detí či mladých ľudí. Je pravda, že ani na cirkevných školách to nie je ideálne, ale na základe vlastných skúseností môžem povedať, že atmosféra na týchto školách je predsa len iná. Nevieam, či je to vo

vzájomných vzťahoch, komunikácii, či v niečom úplne inom, ale ja ju vždy pociťujem ako takú „premodlenejšiu“. Mnohé zážitky, či už osobné alebo spojené s pracovnými povinnosťami na cirkevných školách, mali pre mňa silný duchovný náboj!

Na druhej strane musím povedať a chcem to aj zdôrazniť, že aj mnohé štátne školy, ktoré som mala možnosť navštíviť, vedia vytvoriť veľmi príjemné, priateľské a pohodové prostredie. Nechcem zovšeobecňovať, ale myslím, že je to priamoúmerné postaveniu náboženskej výchovy vzhľadom na ostatné predmety. Ak vedenie školy neubralo tomuto predmetu na vážnosti a jeho vyučujúci je vnímaný ako rovnocenný člen učiteľského zboru, potom možno očakávať pozitívny efekt na rôznych úrovniach spolupráce. Tam, kde sú hodiny náboženskej výchovy (ak nie všetky, tak väčšina a najmä v nižších ročníkoch) posunuté do popoludňajších hodín, kvalita vyučovania je často ovplyvnená únavou detí a aj vyučujúci je vnímaný ako „cudzinec“ (v extrémnych prípadoch až „trpený cudzinec“). Tam je aj dopad skôr negatívny, ciele vyučovacích hodín náboženskej výchovy nie sú napĺňané, prezentované morálne hodnoty zanikajú.

Kresťanskí rodičia, keď zvažujú výber školy, do ktorej svoje dieťa zapíšu, nemali by zabúdať ani na toto kritérium - aká je pozícia predmetu náboženská výchova. Pretože to im môže dať odpoveď aj na ďalšie otázky, ktoré si možno pri rozhodovaní kladú. Sami by však mali mať určitú predstavu, čo od tohto predmetu očakávajú a mali by byť odhodlaní na spoluprácu s vyučujúcim (na jeho odbornosť a kvalitnú prácu majú

nárok). Tak ako si získavajú informácie o ostatných predmetoch, mali by sa zaujímať aj o tento a najlepšie priamo na jednotlivých školách. Okrem spomínaného zaradenia v rozvrhu a postavenia vyučujúceho je dobre vedieť, že podľa novej reformy sa menila časová dotácia hodín, ktorá nie je stanovená na jednotlivé ročníky, ale na stupne. A tak na prvom stupni je dotácia štyri hodiny a na druhom stupni štyri hodiny. Na prvom stupni rozloženie nie je problémom, na každý ročník jedna hodina týždenne **pri zachovaní kontinuity vzdelávania, ktorá sa odporúča**. Na druhom stupni, ak sa má **zachovať kontinuita**, v dvoch ročníkoch sa znižuje dotácia na pol hodiny, čím je potom náročnejšie zostavenie rozvrhu, alebo v niektorom ročníku náboženská výchova úplne vypadá. Na mnohých školách však vedenie i na druhom stupni ponechalo jednu hodinu náboženskej výchovy týždenne v každom ročníku, čo treba vnímať veľmi pozitívne. Taktiež nie je na škodu vedieť, že v každom ročníku má dieťa právo na pracovný zošit z tohto predmetu, ktorý je zdarma, hradený MŠ SR a škola má tieto zošity zabezpečiť.

Na záver sa vrátim k začiatku, k tým najmenším. Lebo k mnohým rozhodnutiam, ktoré sa týkajú práve ich, pristupujeme akosi citlivejšie. Možno viacerí rodičia plánujú umiestniť svoju malú ratolesť v materskej škole a tiež sa budú rozhodovať, budú zvažovať snád ešte viac kritérií, ako pred zápisom do školy. Na jedno kritérium akoby však naši mladí kresťanskí rodičia

zabúdali. Alebo že by o ňom nevedeli!? Totiž ani v jednej materskej škole v celom meste sa nevyučuje náboženská výchova! Nechce sa mi veriť, že z toho množstva mladých rodín, ktoré sa zúčastňujú nedeľných svätých omší, ešte nikto nemal požiadavku, aby do výchovno - vzdelávacieho procesu v niektorej materskej škole bola zaradená aj náboženská výchova. Je možné, že mamičky sú so svojimi malými deťmi doma, prípadne sa im venujú starí rodičia, takže nepotrebujú využívať predškolské

zariadenia. Ale čo je s predškolkami? Aký je to rozdiel v porovnaní so spomínaným sídliskom v úvode. Pokiaľ viem, tam je situácia opačná. Dokonca aj rodičia nepraktizujúci kresťanskú vieru majú veľký záujem o umiestnenie svojich detí v tomto cirkevnom zariadení.

Alžbeta Bezáková
metodik DkÚ

Koledovanie pre Dobrú novinu

2011 © Martin "Marconi" Znášik

BOLI SME PRI TOM

O projektoch 17. ročníka DN

„To, čo ste urobili v Marial Lou a v Mapuordite je pre našich ľudí veľkým evanjelizačným posolstvom. Ak v tom budete pokračovať, bude to ozajstná výzva pre vás i pre nás.“

Salvadore Ferrao,
jezuitský misionár v Rumbeku

Všetkým, ktorým nie je ľahostajný život druhých, ďakujeme za to, že môžeme spolu budovať lepší a spravodlivejší svet. Aj takýmto spôsobom môže Boh medzi nami prebývať ako Emanuel - Boh s nami.

Pre koho sme koledovali tento rok?

Naša pomoc bude podporovať predovšetkým prácu Cirkvi v Južnom Sudáne. Ako jedna z mála stála Katolícka cirkev pri ťažko skúšaných ľuďoch Južného Sudánu počas dlhého obdobia občianskej vojny a chce byť pri nich aj v čase výstavby a budovania nového štátu a novej spoločnosti. Na jej výzvu sa v jednotlivých komunitách začali už pred vyhlásením nezávislosti spoločne modliť za pokojné

spolužitie medzi rozličnými kmeňmi a náboženstvami. Cirkev plní dôležitú úlohu pri prevádzke základných a stredných škôl, podpore mladých, žien a rodín i pri poskytovaní zdravotníckej starostlivosti. Na túto prácu potrebuje aj našu pomoc.

Dobrá novina sa zaviazala v roku 2012 podporiť výstavbu nového detského oddelenia a v zmysle svojho motta aj tento rok konkrétnymi skutkami lásky podať ruku deťom.

Z verejnej zbierky 17. ročníka podporí Dobrá novina aj ďalšie projekty v Keni, Južnom Sudáne, Etiópii a Ugande. Celkový počet podporených projektov bude závisieť od vykoledovanej sumy.

Farnosť Partizánske - mesto sa tento rok, ako býva zvykom, zapojila do projektu Dobrej noviny. Veľká vďaka patrí deťom - koledníkom, ale aj darcom z našej farnosti, ktorí prispeli konečnou sumou 982,24 €. Pán Boh zaplať!

Milan

Narodili sa pre nebo ...

„Poďte, požehnaní môjho Otca, zaujmite kráľovstvo, ktoré je pre vás pripravené od stvorenia sveta.“

Vo veku 92 rokov zomrel v stredu 30. novembra 2011 kňaz Banskobystrickej diecézy **Štefan Piecka**. Pohrebné obrady spojené so svätou omšou slúžil Mons. Marián Bublinc, banskobystrický diecézny administrátor v pondelok 5. decembra v Kostole Premenenia Pána v Liskovej pri Ružomberku.

Štefan Piecka sa narodil 24. augusta 1919 v Liskovej. Kňazskú vysviacku prijal 19. januára 1947 v Banskej Bystrici. Jeho prvé pastoračné pôsobisko v roku 1947 bola Detvianska Huta, kde

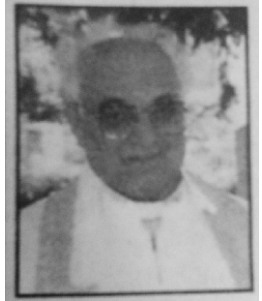
Štefan Piecka

bol kaplánom. Ako kaplán pôsobil počas rokov 1948 - 1959 v o f a r n o s t i a c h P a r t i z á n s k e , B r e z n o , o p äť Detvianska Huta, H a n d l o v á , C h r e n o v e c , V r ú t k y , N o v á B a ň a a K r e m n i c a . O d r o k u 1964 bol farským administrátorom v Trubíne, v nasledujúcich rokoch bol farským administrátorom v Janovej Lehote, Dobrej Nive, Trní, Zvolene, Sliači. Od roku 1967 bol členom liturgickej komisie. Od roku 1993 prednášal Nový zákon, ako aj biblické jazyky hebrejčinu a gréčtinu na Teologickom inštitúte v Banskej Bystrici - Badíne. Od roku 1996 bol na zaslúženej penzii. Posledné roky života prežil v komunite kňazov v Charitnom dome v Beckove.

***

Vo veku 74 rokov zomrel v nedeľu 25. decembra kňaz Banskobystrickej diecézy **Rudolf Hudec** (v 50. roku kňazstva). Duchovný otec Rudolf pôsobil nepretržite vo farnosti Šimonovany od októbra 1992 do júla 2010. Tých 18 rokov naplnil bohatou pastoračnou činnosťou nielen vo farnosti v Šimonovanoch, ale taktiež vo

filiálke Malé Uherce až do čias vybudovania pastoračného centra na Šípku. Zasadil sa o zriadenie stálej kaplnky v priestoroch nemocnice v Partizánskom, kde tiež celebroid sv. omše pre chorých a veriacich z blízkeho okolia. Za jeho pastoračnú činnosť boli v Šimonovanoch duchovne pripravení štyria bohoslovci, ktorí sú už dnes vykonávateľmi kňazského povolania.

Rudolf Hudec

Svätá omša spojená s pohrebnými obradmi za dušu zosnulého bola v stredu 28. decembra vo Farskom kostole v Kozárovciach (odkiaľ kňaz pochádzal). Celebrantom bohoslužby bol diecézny administrátor Mons. Marián Bublinc. Na poslednej ceste boli vdp. dekana Rudolfa Hudeca odpredať veriaci zo Šimonovian a Partizánskeho, kde tiež posledné obdobie otec Rudolf pôsobil ako kňaz vo výslužbe.

Modlime sa:

*Nekonečný Bože,
prosíme Ťa za spásu Tvojich služobníkov,
kňazov Štefana a Rudolfa,
ktorí verne plnili svoju službu;
vypočuj naše pokorné prosby a daj, aby sa
navyke tešili v spoločenstve Tvojich svätých.
Skrze Krista, nášho Pána. Amen.*

Nech odpočívajú v pokoji!

Ján Pavol II. bol svätcom od A po Zet

Mnohé príbehy o Jánovi Pavlovi II. dokazujú, že bol svätcom od začiatku až do konca. Jeho hnacím motorom v živote bola modlitba a oddanosť Panne Márii. Nedávne vydanie knihy *Prečo svätý* od Slawomira Odera prináša zbierku zaujímavých skutočných príbehov zo života Jána Pavla II., ktorého pápež Benedikt XVI. v nedeľu 1. mája 2011 vo Vatikáne blahorečil.

A - „Aktívny“ priateľ

City, ktoré prechovával k svojim priateľom z mladosti, boli živé aj po mnohých rokoch. Stretával sa s nimi pri jedle, chodil na výlety, písal im, a keď už bol pápežom, neraz znova našiel tých, s ktorými stratil kontakt.

Tak to bolo napríklad aj so židovským inžinierom Jerzym Klugerom, priateľom z detstva vo Wadowiciach, s ktorým stratil kontakt dôsledkom tragických udalostí II. svetovej vojny a deportácie židov do nacistických koncentračných táborov. Po svojom zvolení za pápeža sa začali opäť pravidelne vídať vo Vatikáne a Castel Gandolfe až do smrti Jána Pavla II.

B - Boh ho obdaril humorom

Pri jednej príležitosti sa spýtali osoby blízkej pápežovi, čo jej na Jánovi Pavlovi II.

najviac imponuje. Odpoveď bola jednoduchá: dobrá nálada. Ján Pavol II. vedel rozosmiať malých i veľkých.

Na prvý pohľad by sa mohlo zdať, že dobrá nálada patrí k charakteru osoby. Ale mne sa vidí, že je to trvalá črta svätých. Zachovať si dobrú náladu rovnakú ako v mladosti (...) to môže znamenať iba toľko, že ten optimizmus pochádza z presvedčenia, že bol stvorený Bohom. S vekom si musel Ján Pavol II. pomáhať pri chôdzi palicou. Aj túto novú situáciu prijal pokojne, ako to mohli vidieť milióny mladých počas vigílie SDM v Manile v roku 1995, keď s ňou točil, ako by to bola len hračka. A často celú situáciu bagatelizoval jemu vlastnou iróniou. V roku 1998 povedal v jednom rozhovore: „Rád by som sa opýtal: Prečo nosí pápež palicu?... Myslel som, že odpoviete: Lebo je starý! Vy ste však naopak odpovedali presnejšie: Lebo je pastier! A pastier má palicu ako oporu, ale aj aby usmerňoval svoje stádo.“

C - Cesta ku sviatosti zmierenia

Vždy na Veľký piatok sa Ján Pavol II. spovedal v Bazilike sv. Petra vo Vatikáne. Jeden kňaz z New Yorku sa raz chystal modliť v jednej rímskej farnosti, keď pri vchode stretol žobráka. Ako sa tak naňho díval, uvedomil si, že toho muža pozná. Bol to kamarát zo seminára vysvätený za kňaza spolu s ním. Kňaz sa predstavil, pozdravili sa a potom z úst žobráka počúval, ako stratil svoju vieru aj povolanie. Ostal hlboko otrasený.

Na druhý deň mal americký kňaz možnosť stretnúť sa s pápežom. Keď naňho prišiel rad, prosil Svätého Otca, aby sa modlil za jeho starého priateľa zo seminára a v

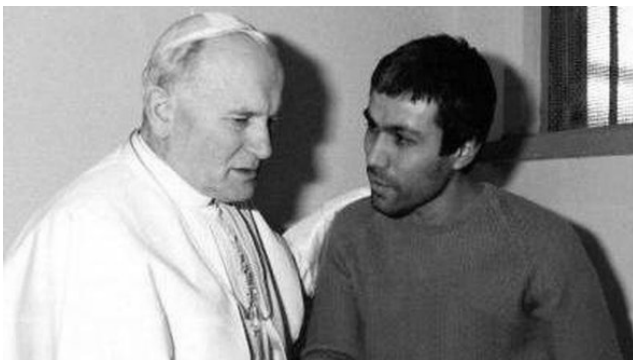
krátkosti pápežovi opísal situáciu.

Nasledujúci deň dostal z Vatikánu pozvanie na večeru s pápežom, kde ho prosil, aby so sebou vzal aj žobráka z farnosti. Kňaz sa vrátil do farnosti a povedal svojmu priateľovi o pápežovej prosbe. Keď žobráka presvedčil, aby šiel s ním, vzal ho k sebe, aby sa tam umyl a dal mu aj čisté oblečenie.

Pápež po večeri povedal kňazovi, aby ich nechal osamote a poprosil žobráka, aby ho vyspovedal. Dojatý muž odpovedal, že už nie je kňazom, na čo pápež povedal: „Keď si raz kňazom, si ním navždy.“ „Ale ja už som mimo svojich povinností duchovného,“ nástojil žobrák.

„Ja som rímsky biskup, vezmem si to na starosť,“ povedal pápež.

Muž si vypočul spoveď Svätého Otca a prosil ho, aby si aj on vypočul tú jeho. Potom horko zaplakal. Nakoniec sa ho Ján Pavol II. opýtal, v akej farnosti žobral a v nej ho aj urobil farárovým pomocníkom a poveril ho záujmom o žobrákov.

Pane, ten, ktorého miluješ, je chorý

(Jn 11,3)

Dobrý Ježišu,

som tu znova v Tvojej prítomnosti a ďakujem, že tu môžem byť. Byť pred Tebou, pred Tvojou tichou a milujúcou prítomnosťou. Byť pred Pánom všetkého i pred Pánom môjho vlastného života.

Veľbím Ťa i za to, že Ťa môžem vnímať ako Pána nad nemožným.

Keď sa Ti klaniam, chcem a túžim, aby si posilnil vo mne vieru, že u Teba je všetko možné.

Dobrý Ježišu, prichádzam dnes k Tebe modliť sa slovami evanjelia, a to slovami Lazárových sestier, ktoré Ti poslali svoju modlitbu vo forme odkazu: Pane, ten, ktorého miluješ, je chorý.

Pane, v evanjeliu čítam, že si miloval Lazára a jeho sestry Máriu a Martu. Keď Lazár ochorel, informujú Ťa o tom. Nie je to však len informácia. Je to prosba vyslovená s dôverou, s pokorou, s láskou. Odvolávajú sa na to najkrajšie v Tebe, na čo sa možno odvolať - na Tvoje srdce, na Tvoju lásku. Pane, ten, ktorého miluješ, je chorý.

Pane, ten, ktorého miluješ, teda i ja sám, som chorý:

chorý svojou slabou vierou v Teba,

chorý svojou nedostatočnou dôverou,

chorý často tým, že sa Ti nedokážem celkom a vo všetkom odovzdať,

chorý svojím sebestvom, chýbajúcou rozvážnosťou, nesebeckou láskou,

chorý tým, že viem tak často prepadať strachu, obave, beznádeji,

chorý svojím smútkom a bezmocnosťou riešiť dôležité otázky života, svojho prostredia, povolania,

chorý vo svojich vzťahoch s druhými,
chorý vo svojej odvahe vydávať o Tebe jasné a nekompromisné svedectvo,
chorý svojím slabým využívaním času, ktorý mi deň čo deň darúvaš,
chorý svojou pýchou a urazenosťou,
chorý svojou slabosťou niekedy rozkázať sám sebe,
chorý neschopnosťou pokojne
riešiť spleť a napäté vzťahy v
rodine, manželstve, v
spoločenstve.

Pane, tí, ktorých miluješ, sa
nemajú navzájom radi.

Pane, tí, ktorých miluješ, sa spolu
nerozprávajú.

Pane, tí, ktorých miluješ, sa
navzájom zraňujú.

Pane, tí, ktorých miluješ, nevedia
nájsť cestu k sebe.

Pane, tí, ktorých miluješ, si
navzájom závidia a nedoprajú.

Pane, tí, ktorých miluješ, sa
ohovárajú a osočujú a dokážu
všetko zlé jeden na druhého
povedať.

Pane, tí, ktorých miluješ, sa k
Tebe vôbec nepriznávajú.

Pane, tí, ktorých miluješ, sú
ďaleko od Teba.

Pane, tí, ktorých miluješ, Ťa zrádzajú svojím sebestvom, nevernosťou duchu Tvojho evanjelia.

Pane, tí, ktorých miluješ, nemyslia na Teba.

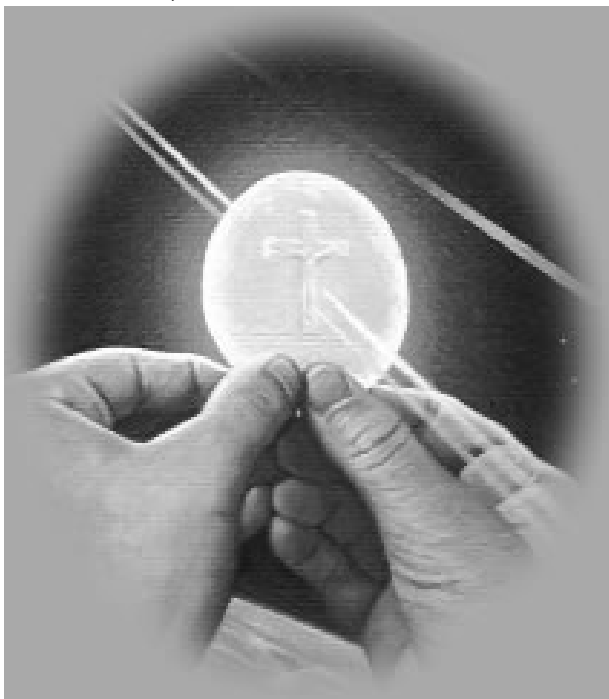
Pane, tých, ktorých miluješ, sa zmocňujú vášne a oni im podliehajú.

Pane, tí, ktorých miluješ, zabúdajú, že milovať znamená dávať, deliť sa, slúžiť a byť malým a pokorným.

Ďakujem Ti, Ježišu, že môžem prichádzať k Tebe v bohostánku a hovoriť o tom.

Ďakujem Ti, Ježišu, že aj o mojej chorobe a o mojich chorobách môžeš povedať: Táto choroba nie je na smrť, ale aby sa zjavila Božia sláva a moc.

Ďakujem Ti, Ježišu, že ma povzbudzuješ týmito slovami, lebo mi hovoríš, že ak Ťa budem úprimne a opravdivo milovať, potom mi všetko poslúži k dobrému.

Retiazka a hrebeň

Kedysi dávno žili na tomto svete v jednej malej dedinke manželia, ktorých láska odo dňa svadby nikdy neprestala rásť. Boli veľmi chudobní, ale obaja vedeli, že ten druhý nosí v srdci nespĺnené želanie. Muž mal zlaté vreckové hodinky, ktoré zdedil po dedovi, a sníval, že si k nim kúpi zlatú retiazku. Žena snívala o perleťovom hrebienku, ktorý by si dala do svojich dlhých, jemných, svetlých vlasov.

Roky utekali a muž myslel stále viac na hrebienok, ktorý by rád kúpil svojej milovanej žene, kým žena naň neho už takmer zabudla. Snažila sa nájsť cestu, ako kúpiť mužovi zlatú retiazku. Dlho o tom nehovorili, ale stále v sebe nosili svoj nespĺnený sen.

Raz ráno, v deň desiateho výročia svadby, prišla žena k svojmu manželovi s úsmevom, ale s hlavou ostrihanou dohola. Jej nádherné dlhé vlasy boli preč.

„Čo si to urobila, miláčik?“ spýtal sa užasnuto.

Žena roztvorila dlaň, na ktorej žiarila zlatá retiazka.

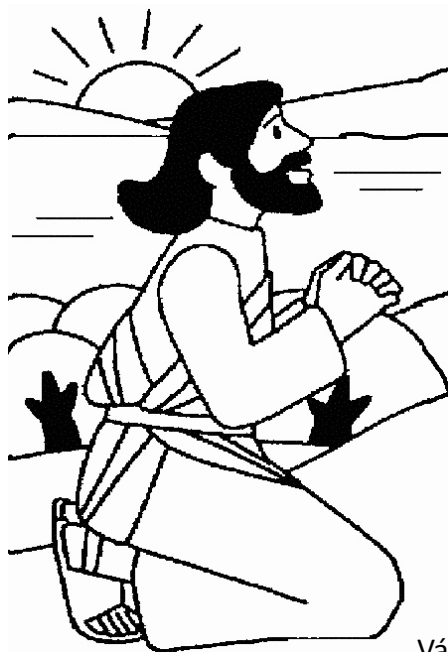
„Predala som ich, aby som ti mohla kúpiť zlatú retiazku k hodinkám.“

„Čo si to len urobila,“ povzdychol muž a ukázal žene prekrásny, drahý perleťový hrebienok.

„Ja som predal hodinky, aby som ti mohol kúpiť hrebienok.“

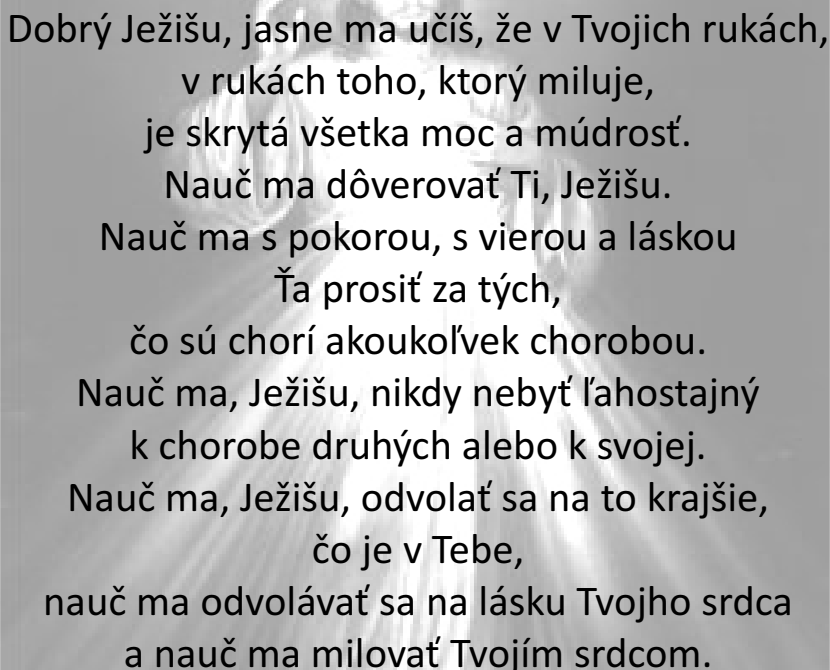
A objali sa. Nepotrebovali nič iného, boli bohatí jeden druhým.

Bruno Ferrero: Malé príbehy na potešenie duše

Váš Pútniček

Dobrý Ježišu, jasne ma učíš, že v Tvojich rukách,
v rukách toho, ktorý miluje,
je skrytá všetka moc a múdrosť.
Nauč ma dôverovať Ti, Ježišu.
Nauč ma s pokorou, s vierou a láskou
Ťa prosiť za tých,
čo sú chorí akoukoľvek chorobou.
Nauč ma, Ježišu, nikdy nebyť ľahostajný
k chorobe druhých alebo k svojej.
Nauč ma, Ježišu, odvolať sa na to krajšie,
čo je v Tebe,
nauč ma odvolávať sa na lásku Tvojho srdca
a nauč ma milovať Tvojím srdcom.

P. Jozef Šuppa, SJ

Vydáva: Rímskokatolícky farský úrad v Partizánskom. Adresa: Rímskokatolícky farský úrad, Nám. SNP 949/20, 958 01 Partizánske, tel.: 038/749 2033, Internet: www.batfara.sk, e-mail: pe.mesto@fara.sk

Šéfredaktor: Klaudia Zábojníková. Redaktori: M. Štefina, E. Štefina, P. Andacký, L. Vaňo, A. Bezáková, M. Turek, B. Laurinec, R. Račáková, M. Krátka, D. Eliašová.

Grafické spracovanie: R. Dobrotka. Jazyková úprava: J. Znášiková. Cirkevný cenzor: Mgr. Miroslav Baláž. Redakčná rada ďakuje všetkým, ktorí sa na vydaní časopisu podieľali. Príspevky do časopisu môžete dať do schránky, priniesť osobne na farský úrad vždy do 14. dňa v mesiaci alebo poslať na e-mail:

putnikbm@zoznam.sk. Redakcia si vyhradzuje právo výberu článkov. Nevyžiadané príspevky nevraciamy.

Tlač: ExpresPrint s.r.o., Partizánske. Tlač registrovaná Okresným úradom v Partizánskom č. 2002/00153.

Cirkevné schválenie: Biskupský úrad v Banskej Bystrici č. 50/99.